

SLOVENSKI TABORIŠČNIK

sv. 87.

Bistrica ob Dravi

Nedelja 21. oktobra 1945

Pojdite po svem svetu in učite vse narode! Tako je Kristus naročil svojim apostolom. Apostoli so razumeli Njegovo besedo in se razšli po vsem tedaj znanem svetu. Trpeli so preganjanje; šli so celo v smrt za Kristusov nauk, a odnehali niso. Svoje duhovnike-misijonarje so že oni pošiljali med druge narode.

Leta 313. je bila priznana v rimski državi Kristusova cerkev. Iz katakomb se je preselila na svetli božji dan. Misijonsko delo Cerkve pa s tem še ni bilo končano.

Apostoli so bili tako rekoč prvi misijonarji. Njim je sledila množica učencev, ki so ponesli luč prave Kristusove vere po vsem svetu. - Tudi naš narod je sredi osmega stoletja doživel srečo, da je dobil pravo vero. /Podrobno o tem, kako je bilo izvršeno pokristjanje vanje našega naroda, najdeš v zadnji številki "Slovenske besede".

Misijonsko delo sv. Cerkve pa tudi danes še ni končano. Še danes je 1.300 milijonov ljudi na svetu, ki še ne poznajo Kristusa, ki še vedno ječe v temi greha in senci dušne smrti. Kdo se jih bo usmilil, kdo jim prinesel oznako božje ljubezni? Toh množic se danes na misijonsko nedeljo spominja sv. Cerkev v svojih molitvah. Njim je posvečena vsa njena ljubezen.

Ker je Cerkev skrivnostno Kristusovo telo ni po njegovi udji, moramo vsak po svojih močeh pomagati pri njegovi rasti. Z gnotnimi sredstvi ni ne bomo mogli pomagati, saj jih nimamo. Ravni begunci smo. Ne žalestino se zaradi tega, saj je bil tudi Kristus prej reven in ubog in preji begunec. Pač nam je zgleč, kako moramo prenašati težave begunstva. In vprav te težave moramo s pridom darovati Bogu za rast Njegove Cerkve. Nihče ni brez težav in vsakdanjih neprijetnosti. Nič teže ti ne bo, če boš kridkosti vsakega dne, zlasti pa današnjega, daroval Bogu za misijone, ne čete da bi jih preklel. Naša vora, zlasti pa misijonstvo, sloni na žrtvah!

Vsaj danes, na misijonsko nedeljo, naj ne bo nikogar, ki ne bi vsaj nekaj doprinesel za našo skupno zadevo vseh katoličancev - za misijone. Vsak dan zvečer pri skupnem večernem rožnem vencu pa dostavimo en Očenski in Edrava Marija s pristavkom: sv. Frančišek Ksaverij, prosí za nas! Tako bomo vsaj nekaj prispevali k naporom sv. Cerkve, da se čim prej razširi in čim bolj razraste, dokler ne bo izpolnjen Kristusov ukaz, da bo luč resnice in ljubezni sijala vson narodom.

V NOVEM TABORIŠČU

Pred dobrimi desetimi dnevi smo v Št. Vidu o. Gl. zvedeli, da se bomo preselili v novo taborišče v Kellerberg. Po zemljevidih smo iskali, kje bi mogli biti ta kraj pa smo ga našli dobrih 15 km severozahodno od Beljaka ob cesti, ki vodi iz Beljaka proti Spittalu in Lienzu. Kar razveselili smo se, ko smo to ugotovili, saj smo si vedno želeli, da bi bili kar se da blizu glavnih dveh sloven. taborišč na Koroškem v Spittalu in Lienzu.

Naša preselitev je bila izvedena v 3 skupinah. Predhodnica je šla iz Št. Vida 10. okt. Njena naloga je bila, pripraviti vse potrebno za nastanitev 1. skupine, katere odhod iz Št. Vida v Kellerberg je bil določen za naslednji dan 11. t. m.

Predhodnica je ugotovila, da je novo taborišče komaj za silo šele urejeno. Taborišče je silno obsežno; v dolžino seže gotovo na 3 km, široko pa je tudi vsaj 1 km. Že zgrajenih barak je vsaj 300, delajo pa še vedno nove. Delajo nem. voj. ujetniki pod angl. strokov. vodstvom.

Vse barake so enotne oblike, samo tiste, ki so namenjene za kuhinje, so polkrožni pločevinasti prostori, ki pa-po sodbi naših kuharjev niso tako pripravljeni za svoj namen, kakor je bila n. pr. prirejena kuhinja, kakor so si jo uredili naši fantje v Št. Vidu.

Vsaka baraka ima na vsako stran po 5 oken; dve od teh sta popolnoma zadelani z lepenko, skozi druga 3 okna pa prihaja svetloba v barako samo napol; polovica tudi teh oken je zadelana z lepenko, v drugi polovici pa je vložen celofan posebne vrste, ki je prepreden s črnimi nitkami. V vsaki baraki so po 3 svetilke /električne/, montirane so čisto pod vrhom. Posebnost tega taborišča je tudi, da se za cel odsek taborišča prižigajo in ugasajo luči vse z enega samega mesta. Zato bi si zlasti tudi v pogledu na svetljava želeli več udobnosti, če bi se že to smelo imenovati udobnost. Marsikdo bi zvečer želel kaj brati, pa je razsvetljava preslabotna. Tudi šolarji pri takšni svetlobi ne morejo pripravljati za drugi dan. Mnoge tudi zelo moti pri spanju luč.

V vsaki baraki so nameščene po 3 pečke, t. i. gašperčki, najmanjše oblike. Čev iz vsake pečke je izpeljana naravnost v streho. Okrog vsake pečke je v strehi velik odprt pa nepokrit prostor, tako da ednaja skozi to odprtino vse preveč gorkote, ob dežju pa bo nujno okrog vsake pečke lužnato.

V novem taborišču nismo več nastanjeni vse nameščeno, kakor je bilo to v Vetrinju in Št. Vidu. Tukaj so nastanjene družine zase, moški in ženske pa spet zase, kakor je to edino pravilno. Sprva so bili nekateri s to razdelitvijo nezadovoljni, ker so se pač preveč privedili na razmere v prejšnjih dveh taboriščih. Danes smo pa s to razdelitvijo gotovo že vsi zadovoljni. Zaenkrat predstavlja vsaka baraka en sam stanovanjski prostor. Obljubljajo pa, da bodo zlasti družinske barake pregrajene, brž ko taborišče dodelano in pa pod pogojem, da bo ostalo kaj lesa, tako da bi imela vsaka družina svoj sklen en prostor. V novem taborišču je strogo prepovedano, da bi si posamezne družine ali kder koli drugi kakor koli si pomagali v tem pogledu do udobnosti.

V 1. skupini, ki se je naselila v novem taborišču 11. okt. zvečer, je bilo okoli 425 oseb, dočim je bilo v 2. skupini, ki je prišla v soboto 13. okt. nekaj nad 300 ljudi. Dočim se je prva skupina pripeljala - preko Trga in Beljaka - na želez. postajo Kellerberg-Weissenstein, so drugo skupino razložili na postaji na Bistrici. 3. skupina pa je prišla v sredo 17. t. m. štela je okro 40 ljudi. V Št. Vidu je bila zadržana zato, da je počistila nameni taborišče, v katero so še za njenega bivanja v Št. Vidu začeli prihajati nem. voj. ujetniki.

Iz prejšnjega taborišča smo vzeli s seboj prav vse, kar se je le dalo odnesti. Bilo pa je to čisto prav, ker nam je tukaj vse hudo prav prišlo. Z nami se je preselilo tudi šentviško taboriščno poveljstvo. Kakor vedo povedati, bo postal poveljnik vsega taborišča naš major g. Doonger.